

عنوان مقاله:

گردشگری عشایری به عنوان یک الگوی فضایی و نقش آن در توسعه ملی ایران

محل انتشار:

همایش ملی توسعه صنعت گردشگری با تاکید بر پارک های ملی و تالاب ها با محوریت استان گلستان (سال: 1392)

تعداد صفحات اصل مقاله: 12

نویسندگان:

اکبر حسین زاده - کارشناسی ارشد برنامه ریزی روستایی (کارشناس گروه جغرافیا دانشگاه زنجان)

سمیرا مرادی مفرد - کارشناسی ارشد برنامه ریزی شهری دانشگاه زنجان

محمد کاظم جمشیدی - دانشجوی دکتری توریسم آکادمی علوم آذربایجان

خلاصه مقاله:

کوچ و معیشت عشایر همواره یکی از زیباترین جاذبه های گردشگری ایران به شمار می رود که اگر مورد توجه قرار گیرد می تواند سهم بسزایی از درآمد گردشگری را نصیب کشور گرداند. وجود فرهنگ های مختلف، برگزاری نمایشگاه های صنایع دستی و جشنواره های کوچ، مسابقه های ورزشی ایلی، جشنواره های موسیقی و رقص سنتی، زبان، غذا، پوشاک و مسکن خاص از مهمترین جاذبه های ایلات و عشایر بوده و هست. کوچ سنتی گله های عشایری از ییلاق به قشلاق و بالعکس مناظر طبیعی زیبای مسیر کوچ از جمله آبشارها، تنگه ها، جنگل ها و مراتع و چمنزارهای سر سبز و رودخانه ها از دیگر جاذبه های گردشگری مناطق عشایری است. گردشگری مناطق عشایری است. گردشگری در جهان قرن حاضر در فضاهای جغرافیایی در راستای آمایش سرزمین و همچنین هویت بخشی به واحدهای جغرافیایی هر چند کوچک می تواند گام موثری در راستی توسعه ملی باشد. در جهت رسیدن به این هدف ساختار شکنی گردشگری و جذب گردشگران به هر یک از فضاهای جغرافیایی در دورنمای گردشگری مدرن جلوه دیگری دارد. این گونه از گردشگری تمایل به استفاده از فضاهای سنتی و فرهنگی و در یک کلام میراث گونه را دارد و از آنجایی که جوامع عشایری به عنوان میراثی بزرگ و تاریخی از تعامل انسان و محیط می باشد، می تواند در روند اشتغال و در آمد کوچ نشینان از یکسو و در جهت توسعه گردشگری نوین از سوی دیگر ایفای نقش کند. مقاله حاضر سعی دارد تا با رویکرد گردشگری در عرصه فضایی، پتانسیل های گردشگری با تاکید بر ایران مورد بررسی قرار دهد.

کلمات کلیدی:

گردشگری، فضاهای سنتی و فرهنگی، توسعه، ایران

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/224486>

